

Capitolo III

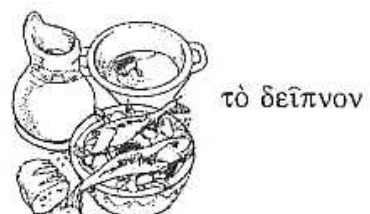
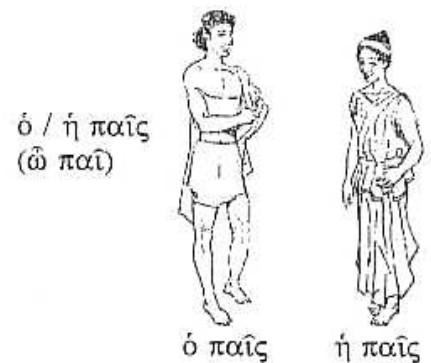
Ο ΑΡΟΤΟΣ (β)

45 Ἐν δὲ τούτῳ προσχωρεῖ Φίλιππος· ὁ
 Φίλιππός ἐστιν ὁ τοῦ Δικαιοπόλιδος υἱός,
 παῖς μέγας τε καὶ ἀνδρεῖος· φέρει δὲ τὸ
 δεῖπνον πρὸς τὸν πατέρα. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὸν
 ἀγρὸν εἰσβαίνει, τὸν πατέρα καλεῖ καὶ
 50 λέγει· «Ἐλθὲ δεῦρο, ὦ πάτερ· ἰδοὺ, τὸ
 δεῖπνον φέρω. Μηκέτι οὖν πόνει ἀλλὰ
 κάθιζε καὶ δεῖπνεi.»

Ὁ οὖν πατήρ λείπει τὸ ἄροτρον καὶ
 καλεῖ τὸν δοῦλον. Καθίζουσιν οὖν ἅμα
 55 καὶ δειπνοῦσιν. Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον ὁ
 Δικαιοπόλις, «μένε, ὦ παῖ,» φησὶν, «καὶ

ἐν τούτῳ	en aquell moment	μηκέτι	no... més
...τε καί...	... i...	λείπω	deix
ἀνδρεῖος	valent, agossarat	μετὰ (+ ac.)	després de, darrere de
ἐπεὶ	quan, després que		

«Οὐ δυνατόν ἐστιν, ὦ
 δέσποτα, τοσούτους λίθους
 ἐκφέρειν.»

δείπνει < δεῖπνον

Capítol III

ὁ λίθος

πολλοὶ λίθοι

ἀροτρεύειν

ἐν (+ dat.)

συλλάμβανε. Λάμβανε τὸ σπέρμα καὶ
 σπεῖρε. Σὺ δέ, ὦ Ξανθίᾱ, σκάπτε τοὺς
 λίθους καὶ ἔκφερε ἐκ τοῦ ἀγροῦ. Πολλοὶ
 γάρ εἰσιν οἱ λίθοι καὶ μόλις δυνατόν 60
 ἐστὶν ἀροτρεύειν.» Ὁ δὲ Ξανθίᾱς·
 «Ἀλλ'οὐ δυνατόν ἐστὶ τοσούτους λίθους
 ἐκφέρειν.» Ὁ δὲ Δικαιόπολις· «Μὴ
 φλυᾶρει, ὦ Ξανθίᾱ, ἀλλὰ πόνει.»
 Πονοῦσιν οὖν ὃ τε πατήρ καὶ ὁ παῖς καὶ 65
 ὁ δοῦλος. Τέλος δὲ καταδύνει μὲν ὁ ἥλιος,
 οἱ δὲ ἄνθρωποι οὐκέτι πονοῦσιν ἀλλὰ
 λύουσι μὲν τοὺς βοῦς, τὸ δὲ ἄροτρον
 λείπουσιν ἐν τῷ ἀγρῷ καὶ πρὸς τὸν οἶκον
 βραδέως βαδίζουσιν.

70

τοσοῦτος tan gran; (pl.) tants

